

מסכת כתובות

פרק יב

א. הנושא את האשה ופסקה עמו כדי שיזון את בתה חמש שנים, חייב לזונה חמש שנים. נשאת לאחר ופסקה עמו כדי שיזון את בתה חמש שנים, חייב לזונה חמש שנים. לא יאמר הראשון לכשתבא אצלי אזונה, אלא מוליד לה מזונותיה למקום אמה. וכן לא יאמרו שניהם הרי אנו זנין אותה כאחד, אלא אחד זנה ואחד נותן לה דמי מזונות:

ב. נשאת, הבעל נותן לה מזונות והן נותנין לה דמי מזונות. מתו, בנותיהן נזונות מנכסים בני חורין והיא נזונת מנכסים משעבדים, מפני שהיא כבעלת חוב. הפקחים היו כותבים, על מנת שאזון את בתה חמש שנים כל זמן שאת עמי:

ג. אלמנה שאמרה אי אפשי לזון מבית בעלי, אין היורשין יכולין לומר לה לכי לבית אביך ואני זנין אותה, אלא זנין אותה בבית בעלה ונותנין לה מדור לפי כבודה. אמרה אי אפשי לזון מבית

אָבא, יְכוּלִים הַיּוֹרְשִׁים לוֹמַר לָהּ, אִם אַתְּ אֶצְלָנוּ יֵשׁ לִיךְ מְזוֹנוֹת,
וְאִם אֵין אַתְּ אֶצְלָנוּ אֵין לִיךְ מְזוֹנוֹת. אִם הָיְתָה טוֹעֵנֶת מִפְּנֵי נִשְׁהִיא
יְלָדָה וְהָיוּ יְלָדִים, זָנִין אוֹתָהּ וְהִיא בְּבֵית אָבִיהָ:

ד. כָּל זְמַן נִשְׁהִיא בְּבֵית אָבִיהָ, גּוֹבָה כְּתִבְתָּהּ לְעוֹלָם. כָּל זְמַן נִשְׁהִיא
בְּבֵית בַּעֲלָהּ, גּוֹבָה כְּתִבְתָּהּ עַד עֲשָׂרִים וְחֲמִשׁ שָׁנִים, וְשִׁישׁ בְּעֲשָׂרִים
וְחֲמִשׁ שָׁנִים נִשְׁתַּעֲשֶׂה טוֹבָה כְּנֶגֶד כְּתִבְתָּהּ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר נִשְׁאָמַר
מִשּׁוּם רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, כָּל זְמַן נִשְׁהִיא
בְּבֵית בַּעֲלָהּ, גּוֹבָה כְּתִבְתָּהּ לְעוֹלָם. כָּל זְמַן נִשְׁהִיא בְּבֵית אָבִיהָ, גּוֹבָה
כְּתִבְתָּהּ עַד עֲשָׂרִים וְחֲמִשׁ שָׁנִים. מִתָּה, יוֹרְשִׁיהָ מִזְכִּירִין כְּתִבְתָּהּ עַד
עֲשָׂרִים וְחֲמִשׁ שָׁנִים: